

Nu cu ori-care putere dată de sus poți învinge pe dracul!

Khuen-Héderváry.

Tipografia
Th. Steinhaussen - Următorii
(Adolf Reissenberger),

Sibiu, strada iernii Nr. 9,

primește

==== tot soiul ====

de

lucrări tipografice

BCU Cluj / **în** **ori-cencoloare**, Library Cluj

și le efectuește urgent, ieftin și corect
în cele trei limbi ale patrii.

Intrebările despre prețuri se răspund
prompt.

Editura „Hermannstädter Zeitung“

v. m. d.

„Siebenbürger Boten“

anul 119.

Editura noului calendar de casă și de părete.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50 lei. Inserțiuni: De un șir petiu 12 fl. Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Citațiuni din autori celebri.

Nouă Românilor din Ungaria ne lipsesc potențele politice; la noi nulitățile fac mai multă politică!

Dr. Novăcel.

În neputința lor, Ungurii se tem de omnipotența cuvântului liber înmulțit prin presă. Estmod se esplică mulțimea proceselor de presă în Ungaria!

Balteș.

Neputința lui Miron, ca product al prepotenței sale, a dat naștere omnipotenței lui Cosma în biserică. Afară de biserică, Albină în alianță cu slăbiciunea contimporanilor a pus în mâna lui Cosma puterea de a exercita asupra societății o afurisită influință!

Archieureul Mihu.

Unde dracul însuși nu vrea să meargă trimite p'un călugăr. De aceea nime n'a vëzut drac zugrăvit între sfinți, cari zic cu dipla!

Ciorogar.

Dualismul Austro-Ungar în desvoltarea sa progresivă a ajuns stadiul, în care Țigani și-au mâncat biserică!

Voivodul Randolea.

Crisa, de care Ungaria în starea de „ex-lex“ se mistuește, se putea mai ușor rezolva, dacă Khuen-Héderváry ținea conferința de împăciuire cu întreg partidul lui Kossuth în palatul așanumit „Pariser Warenhaus“ din Budapeșta în noaptea, când acesta cu desevêșire a ars!

Chlopicek.

Vorba multă-i sêrăcia omului, și isprava lui Ioan Rusu Deșiratul.

Pentru fapte mâna-i destinată nu limba! *Măglaș.*

Lingăi se numesc cei-ce până la pământ își iau pălăria de șerparul plin cu galbeni, pe al cărui purtător îl desprețuesc!

Rampola.

Deputații preținși români din parlamentul Budapestei aparținători partidului liberal sunt atât de blânzi încât fie-cărui ministrupresident îi mănâncă din palmă!

Opiniunea publică.

Acățatumi-am mântaua patriotismului de umêrul drept, pentru-că vântul așa bătea dela Budapeșta, dar tot un drac!

Mangra.

Ori-ce om, dacă nu e un dobitoc cu două picioare, are lipsă de religiune în oare-care formă; numai mente-capții cred, că oarecândva o societate omenească va putea exista fără religiune!

Popa Colac.

Adevêratul curtisant cunoscător al istoriei contimporane e în clar, că o mamă adevêrată nu suferă amarez pentru fatăsa, ci în prima linie un adorator pentru sine!

Cocoana Gurădulce.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Joacă bine mei puiuț
Până-i rămânea descult
Și jucând strigă așa
Să resune ulița:

Cine-n lume-o mai văzut,
O văzut, o cunoscut
Țeară mândră, fericită,
Ca Ungaria vestită?

Hop! că în Ungaria
Nu cere nimeni darea,
Că sunt bani la visterie
Pe ani o sută și-o mie!

Și nu ne cer nici feciori,
Pot juca prin șezatori,
Nu-s siliți se-și lase satul
Se ice țeara de-a latul.

Berechet de fericire
 Cum nu mai e nicăire
 E azi în țeară la noi,
 Nimeni nu ști de nevoi.

Sătenii au din belșug
 Nutreț la boii de jug,
 Hămbarele s încărcate
 Cu prețioase bucate.

Prin grădine poamele
 Stau se rupă crengile
 Acuși vom fierbe vinars
 Și-om uita ori ce năcaz.

Scoalele iau un avânt
 De răsăr ca din pământ
 Chiar și satul cel mai mic
 Își ține un dascăl voinic.

Și-i e lesne se și-l țtie
 Că fac bani de pe rachie,
 De pe poame și bucate
 Și au dor mare de carte.

Dascalii la rëndul lor
 Fac progres îngrozitor:
 Înveață noapte și zi
 Pe copii națiii.

Ear preoții cu congrua
 Într'atâta-și umplu punga
 Cât n'au ce face cu banii
 Nu asupresc pe sërmanii.

Cămătarii au perit
 Par că glia i-a-nghițit,

Nici un umblă a împrumuta
 Vre un om cât e țeara.

Pricini nimeni nu mai are
 Cât advocații-s în stare
 Se stea comozi acasă
 Lângă încărcata measă.

Și acolo se fumeze,
 Cu prietini se converseze
 Se golească la păhare
 Se n'aibă zile amare.

Nici lipse n'au de procese
 Și de alergături dese
 Că sunt plini de bani ca
 [stupul,
 N'au de a imita pe lupul.

Doftorii nu dau chinină
 Nici pirule ori morfină,
 Curează lumea cu apă
 Și cu foi de verde ceapă.

De aceea poticușii
 Țiuie ca greurușii
 Și-și beau ei leacurile
 Clântănind cu fălcile.

Toți și toate, precum vezi,
 Trăesc aci zile verzi,
 Numai singur jidanii
 O duc rău serimanii.

Marfa lor trecere n'are
 Deci ei țipă-n gura mare:
 Hai statule și ne ajută
 Că răbdăm pagubă multă.

Și-i nedejde c'a veni
Statul spre ai ferici
Doar la toți poșuș le a da
Sê treacă la Africa.

Joacă deci de fericire
Marcule plin de simțire
Și jucând adăți aminte
De un cucernic părinte:

Ignăț Filip se subscrie
Păn' n'apuc'a bea rachie
Și din Reciu pare c'ar fi
Chiar din tractul Miercurii.

Acest popă negru-corb
Bea păn ai jura că-i orb,
Că merge pe nimerite
Pe labelle dinainte.

Ear la Paști a doua zi
El păn la Conța veni
Și-acolo un bun creștin
Mi l-a omenit cu vin.

Ear el vinul l'a gustat
Până tun s'a îmbetat
Apoi s'a luat prin sat
Urlând ca un lup turbat.

Ba pe uliță mergând
Sê pomenește cântând
„Asta-i Ana logojana
Țucu-i ochii și sprânceana.“

Astu-i cucernic părinte
Adă-i Marcule aminte
Cum că „Ana logojană“
Nu-i stichoavnă nici pri-
[ceasnă.

Se căute-n tipic, cum spune,
Ce irmoase sunt anume?
Și dac'acolo-a afla
Și „Ana logojana“
Cânte-o beat, cânte-o treaz
Călare pe calul breaz;
Ear dacă n'o va afla
Se-și mai ție pupăza!

Istoria unui brâu roș.

Dulce musă, ce-nspirași,
 Pe poeții-naintași
 Să scrie și se descrie
 A Grecilor bătălie
 Sub Ulise cel vestit
 Care-un cal nepomenit
 A făcut mare de lemn
 Și l'al dânsului îndemn
 Cu ostași îndesuit
 În Troia a fost vîrit
 Sfărîmînd ziduri, stricînd
 [porți,
 Ear Troienii au rămas morți;
 Tu, care ai dat putere
 Și glas plin de mîngăiere
 Lui Virgil ca se descrie
 Tot în glas și-n poesie
 Fuga moșului Enea
 Dela focul cel din Troia,
 Care, Enea, apoi
 Cu necazuri și nevoi
 Atîta s'a tot luptat
 Până-n Lațium a dat,
 Pe Lațini i-a deșteptat
 Și din ei făcu popor
 Chiar din zei provenitor;
 Dulce musă, dă-mi și mie
 Dar de-a scrie și descrie
 În metrii și-n poesie
 O frumoasă istorie
 Istoria unui brâu roș,
 Și-mi dă glas s'o cânt frumos

Și pe față și pe dos
 Cu mîndru glas de cocoș!
 În iarna care trecu
 În Dej lucru mare fu
 Că au ales deputat
 Pe Daniel cel bogat.
 Și la acest Lucru mare,
 Ca la ori-ce adunare
 Fură și popi românești
 De cari nici nu te gîndești,
 Popi uniți și neuniți
 Cari de care mai cumiți
 Mai înfocați pasiviști,
 Și mai procleți activiști
 C'ășa-i scris și la scriptură:
 Cel-ce mînîncă prescură
 Poate fi ori-ce voește
 Că nimeni nu-l canonește;
 Poate fi și activist
 Dar poate fi pasivist
 Tot de-odată, — ca mărțina
 Ce-o vindu vaivoda Cula
 Mai astă veară la Gherla.
 Știți voi cum a fost mărțina
 Ce-o vindu ast veară Cula?
 Ea era cum Cula vrea,
 Și cum el însuși zicea!
 — Mă Culă, a fêta iapa?
 — A fêta ea zêu a hasta!
 — N'o iau, dacă-i a fêta!
 — Să orbesc dacă-i așa!

Chiar așa-s și unii popi
 Ba chiar unii protopopi,
 Cum cere vremea și locul,
 Cum le suride norocul;
 De miros vr'un papricaș
 Și vr'un magnum aldomaș
 De loc toți sunt activiști,
 Poartă peni, împart liști
 Duc stindarde, cortășesc,
 Și prin șanț se tăvălesc;
 Aste lucruri, aste fapte,
 Să numesc activitate!
 De nu miros aldomaș
 Și de capră papricaș
 Atuncea dumniilor toți
 Sunt din acei patrioți
 Ce-au jurat pasivitate
 În ori-ce lucruri și fapte:
 Nu lucrează chiar nimic,
 (Mult de merg pân la Izig)
 Nu scriu, nu cetesc nimic,
 (Decât doară în Calic).
 Dar în earna ce trecu
 În Dej lucru mare fu
 Că au ales deputat
 Pe Daniel cel bogat,
 Arman că și tatăl său,
 Plin de unsoare și său,
 Plin de bani și plin de bine
 Cum între Armeni nu-i nime.
 El la corteși și cursori
 Și la domnii alegători
 Le-a făcut un papricaș
 Din vre-o opt tapi de cei grași

Și le-a dat un aldămaș,
 Să tot bei, se nu te lași.
 Și, lucrul se aibă spor,
 Pe domnii alegători
 I-a împărțit pe fie-care
 După rang și după stare;
 Și apoi astfel sortați
 Au fost toți bine tractați
 Pe la vre-o șapte hotele:
 Ici meșteri cu șorț de
 [piele,
 Colo plugari de pe sate,
 Din colo domni din cetate
 Mai încolo notarii
 De-avalma cu primarii,
 Preste drum jupânii nemeși
 Sus în redută-s tot corteși
 Ear în hotelul „Banffy“
 Fură trăctăluiti popii:
 Popi uniți și neuniți,
 Cari de care mai cumiști,
 Cari tot anu-s pasiviști,
 Acum erau activiști
 Că sugeau și rumegau
 Și fomau și toastau,
 Doamne activi mai erau!
 De odată unul gros
 În ceafă — și pântecos,
 Se ridică-ncetinel
 Și spre cel de lângă el
 Plecându-se îi șoptește:
 Mă, se ve spui o poveste!
 — Bucuros spun una lungă
 De-avem vin să ne ajungă?

— Că avem! — Atunci-ncep
 (Că azi bine mă pricep)
 La povești și-s și dispus
 La beut dar și la spus;
 Mă ortaci și mă fërtați
 Vedeți, și nu mă-ntrebați
 Prin ce merite și cum
 Am ajuns de port acum
 Brâu roșu ca flacăra
 De lung ca Măria-sa
 Bene, cel dela Gherla?
 Mă, brâul cel roș al meu
 Are o poveste, zău,
 Mai mândră și mai cu pont
 Decât ori ce patriot.
 — „S'auzim!“ atunci strigară
 Cu curiositate rară
 Cei prezenți, care din fum
 Nu se vedeau nici de cum.
 — „Mă, fu cam pe la Rusale
 Când avui o posnă mare:
 Într'un cireș, în grădină,
 Aflai o holă străină,
 Un țigan negru buzat
 Mai ca domnul deputat;
 C'o mână în sin băga,
 Ear cu una se-ndopa
 De gândiai că s'aneca.
 Eu mă duc în cetinel
 Până-s tocmai lângă el
 Și cu o bătă: zup, zup, zup
 Pân căzu țiganul pup.
 Lângă mine! — Mă, cioroi,
 Cini te-a adus pe la noi

Și de unde ai venit
 De te-apuci la furgâsit?
 — „Sunt tocmai din Moldova
 Părinte, sfinția ta,
 Și-s sêrac, umblu-n cerșit
 Și-n cireș m'am pomenit
 Când soarele a răsărit,
 Că de când m'am zemislit
 N'am văzut așa bucate
 Și roși și răcătănate;
 Dar fă-ți milă, nu mai da
 Părinte, sfinția ta,
 Se te țină halea mari
 Halea mari și halea tari!“
 Mă cuprinse milă-apoi
 De botezatul cioroi,
 Și nu fie cu mputare —
 Îi dau o prescură mare
 Să se ducă-n calea lui
 Dară, lucrul dracului!
 Chiar când eșia dela mine,
 Țiganul spunând de bine
 Domnul protopop îmi vine
 Să-mi vează cinstita față,
 Să mă-ntrebe de vieață
 Să mă ia la sămădaș
 Și se bem un aldămaș
 Cum e datina la noi,
 Când vin astfel de strigoi:
 Eu, cum mă știți, om cucernic
 Îi spun cu glasul meu jelnic
 Că azi fui prea fericit
 Să botez un eretic,
 Se-l fac greco-catolic.

— Om, deplin crescut, matur?	Îmi ține-un discurs frumos
— Eretic cât un mascur,	Și-mi dă gratis un brâu roș
Cam de ani treizecișicinci	Că-s cucernic și-s cuminte
Și încălțat cu opinci.	Și-s omul plin de merite
— „Of, pentru aceasta faptă	Că botez pe eretici
Meriți frumoasă resplată	Și-nmulțesc pe catolici.
Că făcuși din eretic	Acum Dzeu s'ajute
Creștin greco-catolic.	Se bem tot vinul din bute!
Propun sfântului părinte,	— Bravo! vivat! se trăească!
În vorbe dulci potrivite,	Strigă atunci ceata popească
Se-mi te țină în minte	Ei păharele ciocnesc
Și la privilegiu potrivit	Ear eu cântul isprăvesc
O se vezi că negreșit	Dând o mică-nvățătură
Înalt prea sfinția sa	Celor ce rod la prescură:
Hotărît te-a decora!“	Deacă voiți brâne roși
Eu credeam că astea-s	Botezați pe păcătoși
[glume,	Ca popa est din poveste
Când colo — se vezi minune!	Ear prota se ducă veste
Înalt prea sfinția sa	La vlădicul din Gherla
Mă chiamă colo-n Gherla,	Că pe toți v'a decora!

Dr. Zeno.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Soațe, tu ca mâne va se întrii în împărăția ceriurilor pe pământ!

Pupăză: Ai mâncat macriș crescut în vatra, pe care strigoaele la miezul nopții au jucat bătuta, de te-ai făcut proroc?

Colac: Nu! Eu când m'am însurat n'am luat pe soacră-mea de nevestă — eu am cetit în gazete, că ție ți s'a votat pe an o congruă de 2 milioane și nu știu câte sute de mii coroane.

Pupăză: Uiu-iu până sum viu; dac'oi muri mort se fiu! — da-n care gazetă ai cetit?

Colac: În Unirea!

Pupăză: Atunci e minciună!

Colac: Ce? — tu nici Unirea nu crezi?

Pupăză: Eu nu! Unirea destul m'a mințit! — Apoi vorba veche: Cu minciuna prânzești, dar de cină te pomenești cu picioru-n grîndă!

Colac: Când te-a mințit?

Pupăză: Când a deschis gura, întocma ca și Telegraful Român când laudă pe cocoana Cosma, ridică pe Droc pentru merite la ceriuri, sau pe alt Nan, Bran, Dan, Gligan, Gologan etc. Van îl glorifică aruncând năsip în ochii opiniei publice, ut mundus decipiatur! — N'ai cetit tu cum Unirea mai dăunăzi a reproșat pe Gazeta Transilvaniei cu minciuna, că Blajul demult a făcut pașii receruți în chestia catichismatică gr. cat. Ce pași a făcut însă Blajul, Unirea n'o spune, în Blaj nime n'o știe, și mai puțin afară de vechea reședință alui Bethlen, acum nouă alui Mendel. Tot ce se știe în Blaj în chestia catehismatică, dar sistematic se retace, e, că zeci de ani au trecut, decând fetițele gr. cat. în institutul „Ur-sulinelor“ și al „Barmhertigeschwesterilor“ din Sibiiu se învață catechismul gr. cat. de popi catolici în limba maghiară. Apoi se nuți sai de necaz din pele, și carnea s'o arunci pradă cânilor?!

Colac: Tot ce zici poate se fie adevăr, dar în cazul, de care-ți povestesc, Unirea nu minte!

Pupăză: De unde ști tu?

Colac: Dela popa Suciu din Măgării, care ani de zile în toate nopțile nu visează altceva decât congruă!

Pupăză: Nu visează cumva și rachiu?

Colac: Treaba lui! — Eu te asigur însă, că tu ca mâne vei primi din fondul catolic două milioane și câteva sute mii de coroane congruă!

Pupăză: Apage! — Ști tu ce zice Iovu cap. 18 stich 8—11?

Colac: Nu!

Pupăză: Iovu zice: „Căci el va fi tras în cursă de
chiar picioarele sale,

9. Și va păși pe rețea. — Lațul îi va apăuca calcâiul,
Și arcanul îl va prinde.

10. Capcana, în care se va prinde, stă ascunsă în
pământ,

Și prinzătoarea în calea sa“

Colac: Destul, destul — n'am vreme să-ți ascult
întreagă cartea lui Iov — eu plec la congres — adio!

Pupăză: Plecare-ai — unde eu știu!

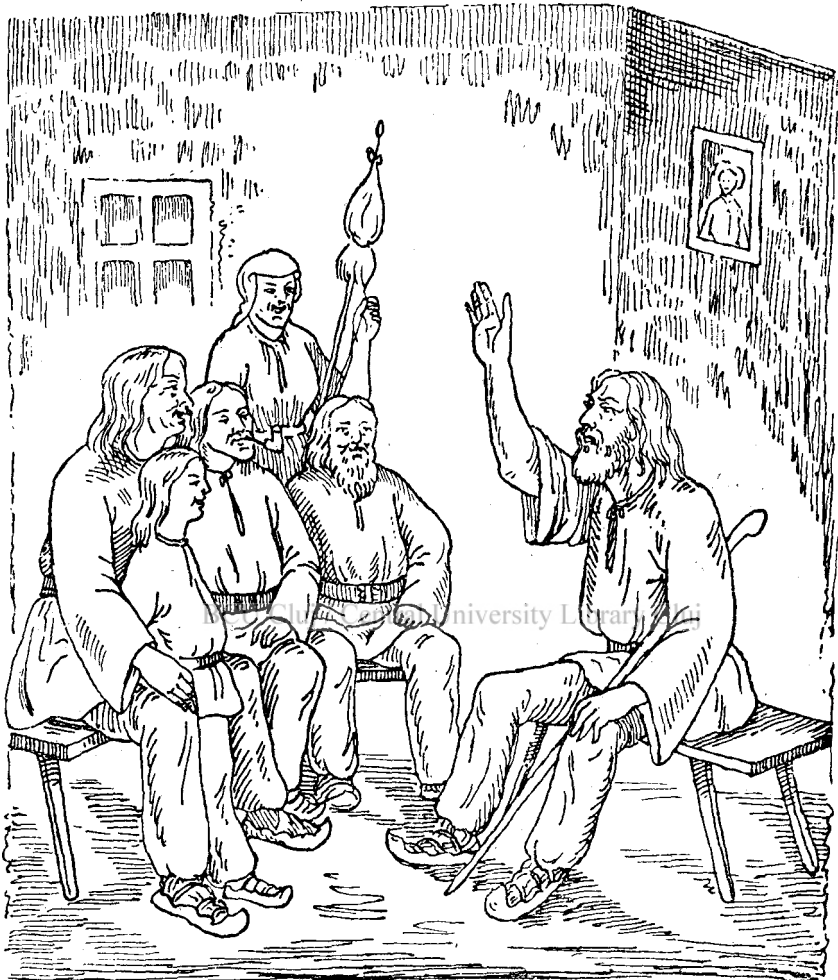
O ecalificațiune de fapte omenesti.

Dacă cerșind îți aduni 50 coroane, lumea te privește
de o lipitură.

Înșelând dela cineva 100 coroane rischezi, că pro-
curorul, împlinindu-și datorința ce-i împune legea față
de mișei, te prinde de guler.

Dacă însă oare-cine în calitatea de director de bancă
mijlocește cuiva pentru un bacșiș de 1000 coroane un
împrumut dubiu — acela trece de mecenat!

Stan Pătitul.

Sub stăpânirea lui Ciubăr-Vodă trăia în comuna Stoiceni un popă, care numai cu cirile știea ceti, și numărând, cu mare greutate, trecea preste trei.

Cantorul popii, cu numele Eusebiu Colivă, avea tipicul tipărit în ceafă. Popa, când nu era sigur din câte zile stă cutare post, ori în care zi cade cutare Sfânt, întreba pe crâșnicul său. Acesta mai întâiu se scărpină în ceafă, apoi dă popii deslușiri fără se greșască batăr odată.

Într'o săptămână a brânzei cantorul Colivă mâncând mult balmoș s'a bolnăvit greu. Popa l'a spovedit și, temându-se de rău, l'a întrebat de câte zile e postul Paștilor. Colivă i-a spus — apoi după două zile a murit — popa l'a îngropat.

Popa, ca să nu-și uite de câte zile sunt păresemile, și în care zi cad Paștile, și-a pus în pozonar 48 boane de fasole și, fiindcă el în toate zilele păresemilor făcea slujbă-n biserică, în fie-care zi scotea din pozonar câte un bon de fasole și-l arunca.

Pela mijlocul păresemilor preoteasa curățind hainele popii, varsă boanele de fasole, ce se mai aflau în pozonar, dar în credința, că popa întrebuițează boanele de fasole la slujbă, îi pune un pumn de fasole în pozonar.

Popa continuă a sluji în păresimi, și-n fie-care zi arunca după obiceiul câte un bon de fasole din pozonar.

Dela o vreme popii a început să-i pară păresemile prea lungi și Paștile prea îndepărtate, dar cu toate este se ținea strict de tipicul boanelor de fasole din pozonar.

Poporeni lui postind până-ce fasolea gata să le înflorească prin urechi afară, unul din ei disperat se duce la popa și-l întreabă: Părinte, nu ști când vin Paștile, că ne topim de post?!

Popa băgând mâna-n pozonar și simțind sumetenia de fasole ce mai avea îi răspunde: Dragul meu, și eu m'am săturat de post, dar estan vom avea Paștilile numai după Rusale!

— Cum se poate asta domnule părinte . . . mie mi-a spus ieri un călugăr dela mănăstirea din Flămânda, că ei de două săptămâni au sêrbat Rusalele!

— Călugării dela Flămânda-s niște proști, cari nu cunosc tipicul . . . las tu pe mine, că vă spun eu c'o săptămână mai nainte când vin Paștile!

Cocoana Gurădulce.

— Câți, că tu n'ai lipsă să știi de toate!

În zilele trecute m'a cercetat cocoana Potaie, și după o convorbire de verzi și uscate, din cari n'am înțeles nimic la sfârșit, fiind-că ambele vorbeam totdeodată și despre două lucruri, mă întrebă la urmă să o introduc în misteriiile peștitului modern, fiind-că în ziua de azi se cere multă politică și iscusință la așa ceva, pentru-că mai de mult de regulă se peștia fata și zestrea urma, azi însă se peștește zestrea și fata urmează de sine.

Cocoana Potaie deci s'a adresat la mine zicând că eu aș fi plină de pățenii, și dânsa având pe cap mai multe sarcini — pardon — fete de cheltuit, ar vrea să

afle un „modus vinendi“ mai ușor, adică vrea se studieze cursele cu cari se prind peșitori.

Eu fiind convinsă, că fac un bun serviciu — pentru cari mâne poimâne o să-mi aud buchile și blastemile — i-am spus următoarele:

— Uite dragă Potaie, se încep dela cap:

Peșitul pentru acea e de lipsă, ca pe „respectiva“ să-o examinăm fundamental cu intenție serioasă, ca să o cunoaștem, să o iubim, ei să-i servim, și așa să ne mântuim. După principiile moderne însă mai nici nu mai e de lipsă visita în persoană. Azi sunt instituțiuni mijlocitoare, după cum zic domnii „birouri de informațiuni, și e destul dacă primim dela acelea informații esacte despre zestre, și fi vedem pos'a (poate a alteia) logodua să poate face, apoi și prin epistole.

Tinării de azi pleacă la peșit după ce ved că i-a coplesit valorile datorilor, de nu mai pot înmota din ele; mai demult însă, vezi, erau amoruri adevărate, și casuri când declarau unii altora că n'ar putea trăi unul fără celalalt. — Atari casuri afli și azi — însă cam rari.

Azi un tinăr la îndemnul amicilor săi nu se căsătorește, însă la îndemnul debitorilor trebuie se plece în galop!

Și apoi crezi doar că un tinăr dacă vede o fată și se îndrăgostește în ea, pleacă la peșit numai decât? De unde, mai întâiu se informează esact despre relațiile de avere, cărți funduare — fără sarcini — libele de depunere etc. ale părinților, și dacă află tot bine, ba că părinții sunt cu influință — nu știu ce — apoi se amorează în fata de bună voie, și în tot rolul are în vedere pe Schopenhauer, și asta e de lipsă la peșit, fiind-că apar lucruri de acelea, la cari trebuie se privească tinărul în mod pessimist, și dacă se poate cu ochilari mai întunecați. Și așa el trebuie se considere pe dșoara drept

ânger, pe mama de o adevărată matrona bună, pe tatăl de un cive onorat și cu vază mare, va găsi casă într'o stare de model, esemplară, și va auzi povești ne mai auzite despre legăturile familiari! (Între 6 ochi vorbind, nui tot aur, ce lucește, dăpoi ce se faci!) Azi trăim în era minciunilor!

— Și cum se se îmbrace un tinăr când pleacă la pețit?

— Mare grijă se aibă, că în privința îmbrăcăminteii femeile sunt esperte, la ele asta e un dar înăscut. Nu va esista peata acea pe haine, pe care se nu o observe femeia, și apoi doamne ferește, asta ar fi un periclu.

Tinărul se aibă grijă de cravata și ghete mai ales, pentru-că de pe ghete i-să judecă gradul de eleganța și cultură. Să se gândească și la acea, că curcubeul e un fenomen ceresc strălucit, însă pentru acea nu e de lipsă ca pe hainele lui se fie reprezentate colorile curcubeului!

— Câți, că tu n'ai idee de colori!

— Ce se facă tinărul cu pălăria?

Asta e o problemă mare. Cei mai mulți tinări nu știu ce se face cu pălăria, când întră la ea.

Să o lase afară în anticamera, s'au să o ducă cu ei în salon?

Acolo se o pună pe un fotel și mai târziu se șadă pe ea?

Eticheta spaniola ordonează că pălăria se o ducă în salon, însă se nu o tot învêtim în mână, și dacă înaintea scumpului ideal devenim în perplexitate, să nu șfredelim gaura în pălărie cu degetul!

— Și cum se se poarte tinărul în genere?

Pețitoriul trebuie se fie mai atent ca în școală, trebuie se observe tot.

Dacă dșoara iubește șportul, are se admire calitățile ei în privința asta; dacă îi place poetica, privirea să-i

fie tot spre cer; dacă cumva — cea-ce e mai rar — îi place dşoarei economia casnică şi cuchua, atunci osanele se nu mai aibă sfârşit! Să se ferească de contraziceri! Mai ales se nui contrazică mamei! Auleo ce am zis! Şi dacă cumva vor susţinea că Parisul e în Rusia şi Lembergul e în Londra trebuie aprobat tot.

— Şi cu cine să se ocupe peţitoriul mai mult, cu fata, s'au cu mamă-sa? În privinţa asta tinărul trebuie să fie înţelept, şi se susţină echilibrul. Îşi poate contopi privirea în ochii fetei, însă se aibă grijă ca neglijarea mamei ar fi un pericol!

Fata trebuie curtată cu toate căldura prefăcătoriei, dar şi mama trebuie convinsă că îşi va căpăta un ginere — escelent în toate*).

— Şi apoi faţă de capul familiei cum are se purceadă?

O cestiune ridicolă! Capul familiei e cu totul superfluu, de mamă să se ocupe, ea dă tonul şi dirigează tot! Se înţelege de sine, că bătrânului n'are să-i zică cumva „că de ce mai încurcă şi el lumea prin salon“? Din contra se fie faţa de el prevenitor şi să-i arunce şi lui vre-o vorbă linguşitoare.

Apoi acum urmează partea, de care s'a interesat cocoana Potăescu şi mai mult.

— Cum să se îmbrace fata la ocațiuni de peţit?

A da sfat la o femeie, cum să se îmbrace, e ca şi când ai cerca se faci să tacă din gură femeile!

Fie-care fata se va îmbrăca în acel moment solemn, precum îi va plăcea şi după gustul tinărului.

Dacă acela va voi o damă elegantă, ea așa va fi etc.

— Deci cum trebuie se fie fata?

Fata trebuie să se nisuească într'acolo ca în primul loc se apară frumoasă, graţioasă, încântătoare, fermecă-

*) Cunosc mame, cari cer dovezi.

toare, plăcută, dragălată; blândă modestă domola în purtare, se fie vioae, cochetă, de spirit, se arete că e cetită, are simțul estetic desvoltat deplin, că e înțeleaptă, bună, cultă, practică, naturală, simplă, nobilă, veselă, ba și poetică, se nu arete neglijență, ură, pismă, tristeță, se nu ofteze, din contra captivistă, cu un cuvânt se apară dulce, aurică, bonbonică, diamantelă, rînică, angeraș etc. ! Și dacă mai are și alte însușiri, nu e necesar se le tradeze, cu acelea e bine se surprindă pe bărbat după cununie!

— Câți, că amîndouă suntem bătrâne!

Apoi de sine se înțelege, că sunt lucruri pe lume, pe cari dacă le acoperim cu „rociul filantropic“ nu e păcat, ba e neapărut de lipsă și folositor.

— Și bărbatul ce se țină în secret?

În primul loc se nu spună de aventuriile lui ce le-a avut ca fecior, se nu mai spună că are se arză un maldăn (berdă) de scrisori de dragoste. Dacă cumva poarta perucă, nici acea nui de lipsă se se mai spună; nici datoriile se nu și le pletească toate, e destul dacă le-va fasiona pe rînd fitoriului socru!

— Și apoi cu ce se se laude dar?

Că dorința lui e o vieața casnică liniștită; că nu-i place la cafenele și în hotele ori crîșme se umble; (of ce am zîs!) că nu e alegător în mîncări, că dovedește o conducătoare în gospodaria lui și se va conforma și a comoda întru toate!

Fata se nu-și tradeze etatea; se nu cumva se spună că nu poate suferi lingura de supă și alte de ale cuchnăriei și mașina de cusut, n'are lipsă se mai spună că doar mamă-sa ar voi se șadă la ea vre-o câteva luni după măritiș; și nici acea că doar soacră-sa a căpătat mai puțină zestre ca cât i-să promisese! Din contra prin suris se-și dovedească frumsența dinților, se spună că o sumedenie de înși i-au cerut mîna, și pentru ea o grozăvenie

de duele sau întemplat; că în cutare oraș are o mătușă bătrână bogată, dela care va moșteni

Apoi trebuie să-l convingă ca se pricepe escelent la bucătărie.

În fine rolul principal la pețit îl are mama. O mamă isteasă dintr'o mică conversație cu șiritlic produce — căsătoria! Una fără tactică strică — totul!

Ea se înțelege va lauda până la cer însușirile fetei, viața lor fericita etc. Înainte de pețit va ordona cu vre-o 3 luni înainte curățire prin case, va aranja o vânătoare vrășmașă după fie-care fir de praf; la prânz va pune tacâmuri de argint, fie și împrumutate, și să va nîzui ca pe respectivul să-l orbească în splendori!

Va espune mama în colori strălucite și de model viața casnică, cu bărbatul în *momentul acela* va tracta în mod foarte amabil și afabil, îl va lauda și din „dragă“ nu-l va scoate!

Lasă se vadă tinărul că fata a crescut într'o școală bună, unde capul familiei e onorat!

Va aduce îmnuri de laudă fetei.

Va scăpa-o gură la measă, cumca prăjiturile sunt făcute numai de fata singură, precum și mâncările, ba i-va șopti la urechi că toate hainele ea și le-a cusut; va spune legende întregi despre virtuțile fetei și cu lacrimi în ochi va declară, că ziua ei cea mai tristă din viața va fi când îi vor rupe odorul casei dela inima ei — pe scumpa ei fetiță!

Se înțelege trebuie se vorbească mama într'una, că atenția să fie încordată spre ea.

Apoi punctul culminant în desteritatea ei apare atunci, când într'un moment neobservat pe toți îi depărtează din casa, lasând numai pe tinəri laolaltă, că el să-i declare amor vecinic, și eventual să o și sărute, și atunci în momentul potrivit mama apare, ca și când ar

fi eşit din pământ și esclamă cu glas mare: Copii mei, iubiți copii, primiți binecuvântarea mea!

— Apoi dela cine se mai poate cere sfat în cauze de acestea?

— Dela o mamă cu fete!

Fie-care mamă e o magistără născută pentru știința asta!

Apoi nici fetele nu-s chiar așa de neesperte în ale căsătoriei, că n'am văzut nici odată învățând pe vre-o pisică mică vre-un profesor, ca să prinde șoareci!

— Și apoi se nu fie vre-un cas când se nu fie lipsă de sfaturi și apucături?

— Ba da! Când tinării se nimeresc de se iubesc în realitate, atunci nici arta, nici știința nu mai dau nici un sfat, ci — inima!

La toate acestea pretina Potaie oftase odată de gândeam că a intrat telegraful fără sirmă în casă — fără știrea mea!

Și de adio pretina mea îmi zisese: vezi dragă, în ziua de azi la o căsătorie se recere știința științelor!

— Așa e!

— Adio!

— Adio!

Mițuluc, fi cu minte!

Ghiță Ternovean.

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Nime nu poate sluji la doi domni; încelui însă cea
mai slabă slugă poate și pe mai mulți decât pe doi!

* * *

Fericit stăpânul, care, ce poruncește însuși împlinește!

* * *

Sub stăpânirea Ovreilor, Maghiarii-ș rasi domni-
toare-n Ungaria!

* * *

Fără nutreț nici ochiul stăpânului nu îngrașă boii!

* * *

Sunt oameni, cari toata eleganța lor o datoresc
croitorului!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

D'o nevestă se ai parte, pe care, dacă o ai da
dracului cinste, se nu ți-o primească!

* * *

Porunca cătră armată datată din Cehlopy se-ți de-
termineze marginile drepturilor naționale!

* * *

Dela banca internațională „Wank et Prașca“ din
America se-ți împrumuți ștreangul, cu care vrei să te
spânzuri!

Popa și țeranul.

Popa: Bine Toadere, e neapărat de lipsă să te îmbeți în fie-care zi?

Țeranul: Așa domnule părinte — mie-mi place se mă vęd în toate zilele în raiu!

Gosta calicului

Ortodoxului: N'ai cunoștință de cauză, și d'aceea nu m'ai înțeles.

Eu, în cunoștința de cauză, nu te înțeleg pe D-ta.

Te supără, că eu am numit pe *Telegraful Român*: Organul autorizat al neputinței gr.-or. din „Strada Măcelarilor“, și numirea asta D-ta o numești un atac îndrăsneț.

Îndrăsneț va fi atacul, dar totodată e drept.

Șaguna a lăsat *Telegraful Român* moștenitorilor sei în condițiuni materiale, de cari în Austro-Ungaria nici un ziar românesc nu s'a bucurat . . .

Ce au făcut următorii lui Șaguna din *Telegraful Român* în de Dumnezeu afurisita eră mironiană? În loc să facă din *Telegraful Român* o foaie de zi s'au preamărit pe sine de trei-ori în săptămână, tot de atâtea-ori au dus prenumerațiilor prinși cu arcanul telegramele pe jos, și-n fie-care an au încheiat activitatea lor ziaristică c'o pasivitate de 8000 coroane în contul tipografii archidieceșane.

Ce zici D-le Ortodox? Nu-i asta neputință gr.-or.?!

Correspondentului din B.: N'am cetit, și D-ta nu mă luminezi în de-ajuns.

Ce serie Dr. V. nu-mi împoartă. El pe terenul financiar e un product al fustei, și poziția lui actuală o reservațiune mentală cu musca pe căciula celui-ce i-a subscris decretul de denumire.

Eu, care cunosc pe Dr. V. d'un om, care știe toate, dar nimica nu poate, îi dau dreptate: *Numai iurști pot fi directori de bănci înființate d'un dascăl dela Reșinari, și-n prima linie advocații lipsiți de clienți.*

Spre orientare.

Acum 7 ani redactorul nostru a publicat următorul anunț:

„Din cauză neatîrnătoare de voința mea sistez edarea „Calicului“ pe timp nedeterminat.

Suprasolvirile de abonament se vor computa la noua edare a folii. Vă stă însă și până atunci în drept a pretinde dela administrație replătirea plusului.

Suntem autorizați a dechiară, că acest drept nu-i supus prescrierii, și-l vom respecta față de toți cei-ce-l reclamează.

Administrația Calicului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj